

KAPITOLA 4

Běželi dolů roklí rychlým poklusem, smáli se a poštuchovali, všude lokty a kotníky, supěli námahou a nakonec se srazili, když se Tom zastavil a prstem ukázal na pěšinku, která vedla vzhůru.

„Tamhle,“ šeptal, „tamhle je jediný dům v celém městě, který stojí na Den duchů za návštěvu. Tamhle je!“

„Jasně!“ odpověděli sborem.

Protože to byla pravda. Dům byl mimořádný, krásný, vysoký a temný. V jeho zdech bylo aspoň tisíc oken, ve všech se mihotaly studené hvězdy. Ač byl postavený ze dřeva, vypadal jako vytesaný z černého mramoru a uvnitř? Těžko uhádnout, kolik tam je pokojů, chodeb, zastřešených průchodů a místnůstek v podkroví. Některé lepší, některé horší, některé vyšší než ostatní, některé zaprášenější, plné pavučin a starého listí anebo zlata ukrytého nad zemí u oblohy, ale dávno zapomenutého tak vysoko, že ani jeden žebřík ve městě tam nedosáhne.

Dům vábil svými věžemi, zval pečivě zavřenými dveřmi. Pirátské lodě lákají. Starobylé tvrze jsou požehnáním. Ale dům, strašidelný dům, na Den duchů? Osm chlapeckých srdcí se rozbušilo jednoznačnou pýchou a souhlasem.

„Tak pojdte!“

Přitom už se hrnuli vzhůru po pěšině, zastavili se až u drolicí se zdi a dívali se vzhůru, výš a ještě dál na ohromné pohřebiště nahore na tom starém domě. Protože tomu se to tam podobalo. Štít sídla, vysoký jako hora, byl posetý čimsi, co vypadalo jako černé kosti nebo železné pruhy, a takovým množstvím komínů, aby to stačilo na vysílání kouřových signálů ze tří tuctů ohnišť v začouzených krbech, skrytých kdesi hluboko v temných útrobách téhle monstrózní budovy. Střecha s tolika komíny vypadala jako rozlehlý hřbitov, v němž každý komín označuje místo, kde odpočívá nějaký starodávný bůh ohně anebo kouzelnice, která vládne dýmu, kouří a ohnivým jiskrám. I ve chvíli, kdy se na ně dívali, vyfoukl ze čtyř tuctů kouřovodů jakýsi ponurý proud sazí, o trochu víc zatemnil oblohu a zaclonil několik hvězd.

„Páni,“ řekl Tom, „ten Pipkin ví, o čem mluví!“

„Páni!“ souhlasili všichni.

Po pěšině zarostlé býlím se kradli ke zdeformované verandě před domem.

Tom Kosta jako jediný posunul kostnatou nohu na první schod ke kryté verandičce. Ostatní užasli nad jeho odvahou. Nakonec se pak celé klubko, sevřená tlupa zpocených kluků vydala po schůdkách ke vchodu, dřevo jim vztekale skučelo pod nohama a oni se klepali hrůzou. Jeden jako druhý by se byl nejradši stáhl, otočil se na podpatku a mazal zpátky, jenže zjistil, že je v pasti mezi kamarádem vpředu, vzadu i po straně. A tak ta amébovitá formace s tu a tam trčícími výčnělky, ta zpocená hromada kluků vyrazila a zastavila se až u vstupních dveří domu vysokého jako rakev a dvakrát užšího.

Stáli tam drahnou chvílí. Různé ruce se jako končetiny obrovského pavouka natahovaly otočit studenou koulí kliky anebo dosáhnout na klepadlo na domovních dveřích. Dřevěná podlaha verandičky při tom pod jejich vahou klesla, rozvolnila se a při každém vychýlení z rovnováhy hrozilo, že se prolomí a svrhne je pod sebe do jakési propasti plné švábů. A jak těžké boty kluků drhly o podlahu, prkna, laděná na A nebo F nebo C, z plna hrdla zpívala svoji zlověstnou píseň. A kdyby bývalo dost času a bylo to v poledne, možná by byla zatančila na umrlčí melodii anebo rigaudon kostlivce, neboť kdo dokáže odolat starobylému zápraží, které si jako gigantický xylofon přeje, aby se po něm skákalo a ono mohlo hrát.

Ale na tohle kluci nemysleli.

Henry-Hank Smith (byl to totiž on) schovaný v černém kostýmu Čarodějnice vykřikl: „Podívejte!“

A všichni se podívali na klepadlo připevněné na dveřích. Třaslavě se k němu blížila Tomova ruka.

„Marleyho klepadlo!“

„Cože?“

„Znáte přece Scrooge a Marleyho z *Vánoční koledy* od Dickense,“ šeptal Tom.

Bylo to tak. Obličej, který tvořil klepadlo na dveřích, byl obličejem člověka, kterého strašně bolí zuby, čelist měl obvázanou, vlasy rozčuchané, zuby vyceněné, v očích děs. Marley, zemřelý přítel Scrooge, obyvatel končin v záhrobní, odsouzený k věčnému putování po této zemi, dokud...

„Zaklep,“ řekl Henry-Hank.

Tom vzal Marleyho děsivou studenou čelist, zdvihl ji a nechal spadnout.

Když zaklapla, všichni poskočili!

Celý dům nadskočil. Otrásl se v základech. Žaluzie prudce vyletěly vzhůru, a okna se tak rozmrkala sinalýma očima.

Tom Kosta se jako kočka vyhoupl k zábradlí verandičky, pohled upřený vzhůru.

Nahoře na střeše se protáčely bizarní větrné korouhvičky. V nárazech větru vířili dvouhlaví kohouti. Na západním okraji domu plival chrlič dvojím odfrknutím prach z okapových rour. A když se poryvy větru uklidnily a korouhvičky se přestaly točit, z dlouhých hadovitých okapových rour v chuchvalcích vypadávaly na tmavou trávu zatoulané chomáče pavučin a podzimního listí.

Tom se otočil k oknům, ta se dosud lehce třásla. Na skle se v záři měsíce chvěly odlesky podobné hejnům vyplašených střevlí. Pak sebou zacloumaly dveře, otočila se koule k otvírání, ušklíblo se Marleyho klepadlo a dveře se rozlétly.

Průvan z rozražených dveří málem srazil hochy z verandy. Pištěli a chytali se jeden druhého.

Pak se nadechla temnota uvnitř domu. Zejícími dveřmi se tam nasál vítr. Zachytil kluky a smýkl jimi po verandě. Museli se pořádně vzepřít, aby je to nesmetlo do hlubin tmavé haly. Vzduchovali ze všech sil, křičeli a pevně se drželi zábradlí verandy. Ale najednou ten vítr ustal.

Ve tmě se pohnula temnota.

Uvnitř domu kráčel kdosi z daleka směrem ke vchodovým dveřím. Ať to byl, kdo chtěl, určitě byl celý v černém, protože z něho neviděli víc než bledý bílý obličej plující v prostoru.

Přiblížil se k nim uhrančivý úsměv a zůstal před nimi viset ve dveřích. Ve stínu za tím úsměvem se skrýval vysoký muž. Teď spatřili jeho oči, ohniska zeleného plamene, hledící na ně z ohořelých důlků.

„My tady –“ začal Tom. „My totiž koledujeme. Dejte mi koledu, nebo vám něco provedu. Dárek, nebo trik.“

„Trik?“ opakoval úsměv v temnotě. „Dárek?“

„Ano, pane.“

Kdesi v jednom komínu zahrál vítr na flétnu prastarou píseň o času, neznámu a dalekých krajích. Vysoký muž utál svůj úsměv, jako se sklapne kapesní nožík.

„Ode mě se dárku nedočkáte,“ ozval se. „Ode mě jen trik!“
Domovní dveře se zabouchly.

Dům bouřil a valil se z něho prach.

Prach opět dmýchal z okapových rour nadýchané chmýří, jako by z nich padala hebká koťátka.

Prach supěl z otevřených oken. Prach odfrkával z prken verandy pod jejich nohama.

Kluci vytřeštěně koukali na pevně zamčené domovní dveře. Marleyho klepadlo už se nemračilo, znovu nasadilo zlověstný úsměv.

„Co tím myslel?“ zeptal se Tom. „Jaký trik?“

Couvali odtud kolem boční strany domu a překvapilo je, jaké zvuky vydává. Byla to pestrá směs šepotu, kvikání, skřípotu, nářku, mručení a noční vítr si dával záležet, aby se k nim všechno doneslo. Jakmile udělali krok, veliký dům tlumeně zasténal a naklonil se za nimi.

Obešli zadní trakt a zůstali stát.

Protože tam byl ten strom.

A byl to strom, jaký v životě neviděli.

Stál uprostřed rozlehlého dvorku za tím strašně zvláštním domem. A tyčil se do výše nějakých třiceti metrů, převyšoval všechny vysoké střechy, pěkně rostlý, košatý, větve do všech stran a na nich bohatý výběr červeného, hnědého a žlutého podzimního listí.

„Ale –“ šeptal Tom, „jé, podívejte! Co je to na tom stromě?“

Strom byl totiž ověšený všemožnými dýněmi nejružnějších tvarů a velikostí v rozličných odstínech kouřově žluté a jasně oranžové.

„To je dýňový strom,“ ozval se někdo.

„Ne, ne,“ řekl Tom.

Horními větvemi prolétl vítr a rozkolébal jejich barevný náklad.

„To je Strom duchů,“ řekl Tom.

A měl pravdu.